

REVELAȚIILE SFINTEI MECHTILDE

TEXTE ALESE

- II -

INTRODUCERE

Sfânta Mechtilde s-a născut în anul 1240 în castelul din Helfta, din Saxonia, într-una dintre cele mai nobile și puternice familii din Turingia, adică familia Hackeborn. În perioada copilăriei sale, sora ei mai mare, Gertrude, este numită maică stareță a mănăstirii din Helfta. La vârsta de șapte ani, Mechtilde intră ca elevă în mănăstirea benedictină din Rodardsdorf. Aici, vocația ei se dezvoltă și tânăra Mechtilde hotărăște să îmbrace haina călugărească. În anul 1258, este trimisă la sora sa, la mănăstirea din Helfta, căreia – trei ani mai târziu – i se încredințează grija și educația tinerei călugărițe. Sora Mechtilde va mărturisi viziunile sale mistice sfintei Gertrude cea Mare.¹ Din aceste confidențe se va naște apoi una dintre cele mai cunoscute și răspândite cărți ale misticii medievale: *Liber gratiae specialis*, *Cartea harului special*. Mechtilde a fost în mod deosebit înzestrată pentru „canto”, îngrijind și dirijând corul mănăstirii, iar datorită acestui talent, figura ei pare-se că l-ar fi inspirat pe Dante Alighieri, pentru

---

¹ Această sf. Gertrude este alta decât sora ei de sânge, care fusese abatesă.

„donna Matelda” din cânturile 28-33 din *Purgator*.² Ea moare în mănăstirea din Helfta în anul 1298.

Numele său, conform etimologiei limbii germanice, timpurii înseamnă: tare în război.

Din mărturiile surorilor consacrate din mănăstire, știm că sfânta Mechtilde a fost o femeie de o mare finețe intelectuală, smerită și iluminată cu darul contemplării mistice.

În istoria spiritualității creștine, „mistica miresei” apare pentru prima dată la sfânta Mechtilde, fiind regăsită la multe dintre sfintele călugărițe și mistice ale Bisericii Universale— cum ar fi sfânta Tereza de Avila — până la cele din zilele noastre. Sfânta Mechtilde are un rol deosebit și în istoria cultului Preasfintei Inimii a lui Isus. De fapt, ea nu numai că era foarte devotată Inimii Preasfinte, de la care primea haruri deosebite (de aici titlul cărții *Liber gratiae specialis*), dar devine, la rândul ei, un instrument providențial care le-a atras pe sfânta Gertrude și pe alte surori la această devoțiune. Prin meritele sfintelor Mechtilde și Gertrude, această devoțiune se manifestă în deplina sa lumină odată cu sfârșitul veacului al XIII-lea, urmând o reînnoire în veacul al XVI-lea.

Tematica Inimii lui Isus, a Patimilor Sale, a Rănilor Sale, a condamnării Sale la moarte și a străpungerii

---

2 Cf. Richard Lansing, editor - *The Dante Encyclopedia*, Routledge, New York, 2010, pp. 599 - 602.

Coastei Sale preasfinte își găsesc împlinirea în imaginea Inimii Mântuitorului în mărire, care șade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ca mijlocitor către Preasfânta Treime.

Iubiți credincioși, recomand tuturor cu căldură această broșură, care vă oferă câteva pietre spirituale de mare preț din marea comoară pe care Bunul Hristos a pus-o în inima sfintei Mechtilde.

Domnul să fie pururea lăudat și binecuvântat întru sfinții Săi!

Pr. ieromonah Atanasie

Starețul Comunității Monastice „Preasfânta Treime”, Giroc

SCRISOAREA SF. MECHTILDE CĂTRE O DOAMNĂ LAICĂ, PRIETENA EI¹

Mult iubită fiică întru Hristos,

Iubitul inimii tale ține mâna ta în [mâna] Sa dreaptă; atinge cu degetele Lui fiecare din degetele tale, ca să-ți arate cum acționează în sufletul tău și cum trebuie să-I urmezi exemplul.

Degetul Său mic semnifică viața Sa foarte umilă pe pământ, unde El vine nu pentru a fi servit, ci pentru a servi (Mc 10, 45) și pentru a sluji oricărei făpturi. Pune degetul tău pe degetul Lui, altfel spus, când te încearcă mândria, amintește-ți [de] smerirea și supunerea Dumnezeului tău. Cere-I ca prin smerenia Lui să învingă orice [urmă de] mândrie și orice voință proprie, aceste progeneruri ale vanității pe care fiecare le poartă în sine.

Degetul Său inelar simbolizează fidelitatea Inimii Sale. El are grijă de noi; precum o mamă foarte credincioasă, El ridică greutățile și poverile noastre cu o statornicie incredibilă și ne ferește de orice rău. Acestui deget alătu-

---

¹ Această scrisoare este tot ce ne-a rămas din ceea ce Sf. Mechtilde a scris.

ră-I-l pe al tău, mărturisindu-ți infidelitatea față de acest dulce și fidel iubit [spunându-I că] ți-ai îndepărtat de El inima ta creată pentru a-L mări și iubi; inima ta este rece și te gândești rareori la El, tu, care ești destinată să te bucuri doar de El în bunătățile eternității!

Degetul Său mare semnifică eterna, suprema, divină iubire care apleacă Inima Sa către un suflet și care nuse odihnește până nu se răspândește cu totul în acest suflet, ca izvorul puternic care a descoperit o vale adâncă pentru apele sale rapide. Aproape de acest deget să pui degetul tău – adică voința ta. Dacă nu poți exercita în orice moment iubirea de Dumnezeu, oferă-I o dorință care să poată înlocui actul în sine și, prin intenția ta, spune-I că vei îndrepta doar spre El dragostea tuturor sfinților și a tuturor creaturilor, dacă inima ta ar putea s-o încapă.

Arătătorul mâinii Sale divine semnifică ordinea misterioasă și admirabilă a Providenței Sale, care prevede cu milostivire tot viitorul și a cărui înțelepciune aduce omul pe calea cea dreaptă prin intermediul bucuriilor și durerilor. Pune cu bucurie degetul tău pe acela, însemnând să ai încredere că tot ce ți se întâmplă, bine sau rău, izvorăște din dragostea Sa și îți va fi de folos cu atât mai mult cu cât nu vei voi să primești de la El nici altfel, nici altceva. Oferă-I, deci, în toate, laudă și jertfe de mulțumire.

Degetul mare semnifică atotputernicia Sa divină și protecția bunătății Sale paterne prin care El îndepărtează și elimină orice ar afecta sufletul fidel, nelăsând să ajungă

până la el nimic din ce nu l-ar ajuta să se sfințească și să practice virtutea. Unește degetul tău mare cu acela, cu alte cuvinte, fi puternică în practicarea virtuților și rezistă vicțiilor cu un curaj bărbătesc.

Nu pune la îndoială niciodată milostivirea divină, chiar dacă permite necazului să se abată asupra ta sau dacă îți retrage consolările harului Său.

*

O, suflet fidel și care-l iubești pe Dumnezeu, ia aminte cu atenție și dragoste la legea pe care ți-a dat-o Prințul Celest, Isus, Fiul tandreței Tatălui, când te-a ales de mireasă, când ți s-a dăruit ca Mire generos, celebrând nunta pe cheltuiala Sa și în propria Sa persoană. În ziua acelei mari solemnități și a bucuriei Inimii Sale (Cânt 3, 11), El s-a îmbrăcat cu o mantie de culoare roșie vopsită din iubire, în sângele Inimii Lui. El și-a așezat pe cap o diademă de trandafiri și de crini, presărați cu perle nobile, reprezentând picăturile sângelui Său prețios. A purtat mănuși atât de găurite, încât nemaiputând ține nimic în mâini, ți-a dăruit tot ce ascunsese acolo pentru lumea întreagă. Patul Său nupțial a fost o cruce dură, pe care El s-a aruncat cu mai multă bucurie și ardoare decât un soț încântat că deține un pat ornat cu fildeș și cu perlele prețioase. Pe acest pat al iubirii, arzând de dorințe, El îți așteaptă îmbrățișările.

Dacă într-adevăr vrei să-I fii mireasă, trebuie să renunți la orice bucurie trupească, să împarți cu El acest pat

de suferință și umilințe și să te unești cu rana deschisă a Inimii Lui. Ia aminte cu grijă la dovada prețioasă pe care ți-a oferit-o deschizând pentru tine această Inimă atât de dulce, comoară a Divinității, prezentându-ți-o ca să bei [din ea] nectarul iubirii menit să vindece toate neputințele sufletului tău.

Da, această nobilă garanție este de o valoare neprețuită pentru că în ea se regăsesc toate harurile, toate virtuțile, toată bunătatea. El nu dorește să ți-o ia înapoi pentru că ea mărturisește făgăduința Lui. Precum un rege care nu a condus-o încă pe logodnica lui în palatele sale, oferă ca dovadă prietenilor săi un oraș opulent, tot astfel, Mirele, care este iubitul tău, a înmănat lui Dumnezeu-Tatăl un dar prețios, adică Inima Sa divină. Iată garanția care dovedește hotărârea Lui de a nu te abandona niciodată, pe tine, care ești mireasa Lui. Și încă nu e totul, El oferă încă această Inimă în fiecare zi pe altar, pentru a arăta dragostea despre care Ți-a spus dintotdeauna.

Deci, o, fiică a Tatălui celui veșnic, mireasă aleasă de Fiul Său unic și coetern, prietenă a Spiritului Sfânt și loc de odihnă dorit, iubește un astfel de Iubit, care este [cu totul] numai iubire și căruia tu îi ești preaiubită! Fii fidelă celui care este fidelitatea însăși! Dacă ți se întâmplă o neplăcere, accept-o ca pe un lanț de aur pe care Domnul îl așază în jurul tău pentru a te atrage înspre iubirea Fiului Său. Cedează pe dată acestei dulci violențe; înalță-te, înalță-ți inima ca să poată fi atrasă mai ușor; pregătește-te prin

răbdare și prin recunoștință și ia aminte la mântuirea pe care Domnul vrea s-o înfăptuiască astfel în sufletul tău!

Cercetează, de asemenea, care dintre virtuți îți lipsește. Este cea a smereniei sau o alta de care ești lipsită? Deschide, cu cheia iubirii, prețiosul scrin al tuturor virtuților, adică Inima divină a lui Isus Hristos; cere acestui Stăpân al oștirilor să-ți dea forța să triumfi asupra asaltului viciilor. Dacă tâlharii gândurilor rele încearcă să te surprindă, aleargă la arsenal și înarmează-te cu armele mereu strălucitoare care sunt Suferința și moartea Domnului tău. Le vei păstra în inima ta printr-o amintire continuă și hoarda de gânduri va fi obligată să fugă în mod rușinos.

Dacă te lupți cu gânduri de disperare, să recurgi la comoara inepuizabilă a acestei tandreți care nu dorește să lase pe nimeni să piară, ci dorește să-i atragă pe toți oamenii la cunoaștere și la iubirea adevărului. Doar aceia sunt excluși care aleg de bunăvoie condamnarea veșnică. Amintește-ți cum Dumnezeu e mai dornic să-l primească pe om decât e acesta [dornic] să vină spre Dumnezeu. Amintește-ți că dorința supremă a Domnului este să vadă omul atât de disponibil, încât să poată vărsa fără încetare harul Său în el și să [facă să] crească bunurile pe care i le-a dăruit.

*

Cel iubit de oameni, Domnul Isus Hristos, dorește cu ardoare să fie unit cu sufletul, mai ales cu acela care dorește să fie consolată de El, să cunoască bunătățile pe care doar El le oferă și să respingă bucuriile și consolările pă-

mânțești incapabile de a atrage un suflet sau de a-l perfecționa în iubirea lui Dumnezeu.

Când întâlnim ce ne place sau ce iubim, trebuie să ne gândim că acela vine de la Dumnezeu, ca să ne conducă la iubire. Și dacă ne dăm seama că un obiect iubit, în loc să ne facă să progresăm în iubire, revine în minte mai des decât Dumnezeu însuși, trebuie să-l îndepărtăm, oricare ar fi, persoană sau lucru, dacă nu dorim să fim privați de intimitatea cu Dumnezeu. Această intimitate este foarte delicată: nu suportă să fie nimic mai presus de ea sau egală cu ea. Este însuși Isus, Fiul iubirii Tatălui, care dorește să fie Preaiubitul și Prietenul intim al inimii tale.

*

Domnul face cadou sufletului Inima Sa, pentru ca, în schimb, sufletul să-I dăruiască inima lui. Dacă I-o oferă cu bucurie și încredere, El o va da în pază puterii Sale în așa fel încât acea persoană nu va putea cădea nicicând într-un păcat grav. Trebuie, așadar, de asemenea, să păstrăm cu grijă Inima lui Dumnezeu și să studiem cu atenție ce Îi place mai mult. În tristețe, trebuie să căutăm refugiu și consolare la comoara care ne este încredințată și dacă, printr-o dispoziție de milostivire divină, consolare nu vine, să perseverăm, cu toate acestea, în a-L mări pe Dumnezeu și în a-I aduce mulțumiri. Ceea ce-I place lui Dumnezeu la un suflet fidel este să-l vadă căutând nu interesele proprii, ci pe cele ale lui Isus Hristos (1 Cor 13, 5), să-l vadă preferând consolărilor Sale, mărirea și cinstirea lui Dumnezeu.

CUM DUMNEZEU POATE SĂ TRANSFORME LACRIMILE VĂRSATE INUTIL

O persoană simțea o mare durere, de-a nu-și putea opri lacrimile din cauza unei infirmități. Timp de aproape 5 ani a plâns atât de mult că, fără ajutorul milostivirii divine, și-ar fi pierdut vederea. O ruga, deci, pe aceasta¹ și pe alții să se roage pentru ea, pentru ca bunăvoința lui Dumnezeu s-o scape de această încercare grea.

Cuprinsă de compasiune, aceasta o consola adesea și-și înmulțea rugăciunile către Dumnezeu. Persoana fu atunci atât de repede izbăvită, încât aceasta îl întrebă pe Domnul cum poate dispărea subit o asemenea tristețe. Domnul îi răspunse: „Izbăvirea ei se datorează doar bunătății Mele.” Și adăugă: „Spune-i, din partea Mea, că-mi poate cere să-i transform lacrimile ca și cum le-ar fi vărsat din dragoste, din pietate și din căință pentru păcatele ei”. La aceste cuvinte, aceasta fu foarte surprinsă: lacrimi risipite atât de inutil puteau fi transformate în lacrimi sfinte? „Să se încredințeze doar bunătății Mele, spuse Domnul și, pe măsura credinței ei, voi desăvârși lucrarea Mea în ea.”

---

¹ Este vorba despre sfânta Mechtilde.

O, impresionantă și admirabilă condescendență a dumnezeieștii îndurări, care, în generozitatea Sa, consimte să vină în ajutorul nefericiților prin atât de mari consolări! Cititorule, tu, care afli cum Dumnezeu a oferit consolări oamenilor prin cea care îl iubește, te sfătuiesc să le consideri consolări proprii, căci Dumnezeu i-a revelat că-I place să vadă că și tu ceri pentru tine favoarea care îi este acordată altuia.

Un mare număr de persoane au primit, prin aceasta, consolări spirituale; dar ea le oferea cel mai adesea sub formă de instrucțiuni, sau ca și cum ea le-ar fi învățat printr-un intermediar. Fie binecuvântat Dumnezeu, că ne-a acordat o astfel de mijlocitoare care s-a dovedit a fi mama tandră a nefericiților prin rugăciunile sale continue, recomandările sale conștiințioase și consolările ei!

DESPRE CUM FAPTELE DE DRAGOSTE PURIFICĂ SUFLETUL DE ORICE PĂCAT VENIAL

Cum am scris mai sus¹, Dumnezeu îi reproșase acesteia de-a nu-I fi mulțumit pentru harurile Sale cum ar fi trebuit. Atunci, cele două confidente ale sale, din dorința de-a compensa, au recitat ca laudă lui Dumnezeu antifonul *Ex quo omnia* etc., de atâtea ori câte zile trăise ea pe pământ.² Și cum aceasta oferea aceste rugăciuni lui Dumnezeu, unindu-se cu iubirea care a făcut să curgă din inima Sa toate aceste daruri și cu recunoștința care, prin Fiul Său, le face să curgă înapoi spre El însuși, văzu izvorând din inima lui Dumnezeu apele limpezi ale unui fluviu impetuos.

Pe măsură ce curgea, El purifica de toate mizeriile sufletele celor care, prin dragoste, recitaseră aceste rugăciuni, și Domnul zise: „Astfel, orice faptă de dragoste purifică păcatul venial; dar păcatul de moarte, care se

---

1 Vezi cap. XII, din cartea, *Le livre de la Grace Spéciale, Révélation de Sainte Mechtilde*.

2 Vezi *Héraut de l'amour divin, Révélation de Sainte Gertrude*, cartea a V, capitolul IV până la sfârșit.

lipește de suflet tot atât de puternic ca smoala, nu poate fi înlăturat decât prin mărturisire³ și o mai mare pocăință. Păstrez, de asemenea, orice faptă de dragoste în inima Mea, ca pe o comoară iubită în mod special, până când vine la Mine cel care a realizat-o ca apoi să i-o redau pentru a desăvârși meritul și harul său.”

Dar una dintre persoanele care o iubeau atât de tandru pe aceasta, în Hristos, nu se mulțumi cu atât. Dorea ca neglijența să fie compensată mai mult decât suficient și, negăsind nimic mai bun, ea făcu să se celebreze atâtea slujbe câți ani petrecuse aceasta pe pământ.

Consacrați, adică frați și preoți pioși, celebrară, deci, Liturgia *Benedicta sit*⁴, cu această intenție, pentru mărirea Treimii, vrednice de închinare. Și cum aceasta oferea, de asemenea, aceste Liturghii lui Dumnezeu într-un sentiment de recunoștință și de admirație pentru iubirea care a făcut-o să înfăptuiască astfel de lucruri printre oameni, Domnul îi spune: „Dă-mi tot ce ai!” De îndată, ea își goli mâna, ca și cum ar fi fost plină, în mâna lui Dumnezeu. Dar ceea ce ea îi dăduse, apăru atunci ca un giuvaier de mare preț, un fel de colier din perle albe, roz și purpurii, reprezentând dragostea gratuită și umilă pe care aceasta o manifestase față de toată lumea. Domnul așeză acest colier pe inima Sa, de unde izvorî o dulceață minunată și de ne-

---

3 Adică prin recurgerea la Taina Sfintei Spovedanii.

4 Binecuvântată este Împărăția Tatălui și a Fiului și a Spiritului Sfânt...

descriș. „Tuturor celor care, spuse Domnul, vor iubi acest dar al harului Meu special, tuturor celor care, încredințați de bunătatea Mea, îmi vor mulțumi umil pentru inimile pe care le-am făcut părtașe intimității Mele, le voi deschide inima Mea cu o tandrețe specială.” Deodată, aceasta a putut să admire patru crini care înconjurau misteriosul colier și Domnul adăugă: „Sunt fecioarele care Mi-au adus, pentru tine, acest omagiu.”

DESPRE O PERSOANĂ CĂREIA ÎI ERA FRICĂ SĂ SE ÎMPĂRTĂȘEASCĂ DES

O altă persoană era ispătită în mod asemănător, căci, apropiindu-se de Sfânta Împărtășanie (de care nimeni, totuși, nu se poate considera demn), se temea întotdeauna că era în mod particular nedemnă. Aceasta se rugă pentru ea cu încredere și primi răspunsul următor: „Să se apropie des de Mine și de fiecare dată o voi primi ca pe adevărata Mea regină.” Aceste cuvinte o consolară mult pe persoana ispătită și ea îi mulțumi lui Dumnezeu pentru bunătatea Lui.

DESPRE SUFLETUL CONTULUI B., MORT LA 19 ANI

A doua zi după moartea contelui B., de fericită amintire, această devotată fecioară, fiind în rugăciune, l-a văzut întins la picioarele lui Dumnezeu vărsând lacrimi abundente, ca și cum, în ultimele lui momente, s-ar fi căit mai mult din teamă, decât din dragoste pentru Dumnezeu. Plângea, de asemenea, pentru că nu vărsase niciodată lacrimi din dragoste. Aceasta îl compătimea pentru această suferință și îl rugă pe Domnul să dea acestui suflet, ca remediu și compensare, toate lacrimile pe care dragostea ei inocentă a făcut-o pe ea să le verse. Domnul binevoi să îndeplinească această rugăciune și defunctul resimți o mare bucurie.

Dar aceasta îi spuse Domnului: „De ce l-ai luat printr-o moarte prematură, o, Domnul meu, când ar fi putut face atât de mult bine în această lume datorită sufletului nobil cu care era înzestrat?” Domnul îi răspunse: „Nu știi [tu, oare,] că faptele bune săvârșite de un om aflat în stare de păcat de moarte nu au nicio valoare?” Ea reluă: „La ce îi servesc elogiile pe care oamenii le aduc bunătății sale, calităților sale și manierelor sale elegante?” Domnul

îi răspunse: „De fiecare dată când oamenii onorează, pe Pământ, virtuțile și neprihănirea vieții lui, toți sfinții îmi aduc un omagiu special pentru virtuțile înnăscute cu care am înzestrat sufletul său. În plus acest suflet, el însuși, chiar dacă nu e glorificat încă, îmi aduce slavă cu bucurie de fiecare dată când se vorbește bine de el, pe Pământ.”

La Liturghia de a opta zi, celebrată pentru defunct în capela unde a fost înmormântat, ea îl zări pe Domnul întors înspre preot în timp ce acesta citea Evanghelia și văzu că toate cuvintele Domnului din această Evanghelie îl traversau pe preot ca niște raze strălucitoare. Și Domnul spuse: „Toate cuvintele pe care le-am rostit pe Pământ și-au păstrat eficacitatea: ele lucrează, încă, în cei care le repetă cu devoțiune, minunile pe care le-au făcut când au ieșit de pe buzele Mele. Cuvintele Mele nu trec precum cuvintele oamenilor. Efectul cuvintelor Mele este veșnic, pentru că Eu sunt etern”.

Când se cântă Ofertoriul, Domnul spuse: „Ofrandelor credincioșilor pe care le primește preotul și Mi le oferă cu bucurie, nu din dragoste de bani, ci pur și simplu pentru mântuirea sufletelor, sunt foarte benefice pentru ele”. Ea îl văzu, atunci, pe defunct, mergând în jurul altarului cântând: „Știu, Doamne, că m-ai dat morții pentru mântuirea mea. Ai dăruit bucurie și mângâiere sufletului meu.” Aceasta îi spuse: „Cine te-a învățat să cânti?” Sufletul răspunse: „Știu tot ceea ce pot și trebuie să cânt pentru lauda Creatorului meu. – Simți vreo durere? – Niciuna,

răspunse sufletul, doar pe aceea de-a nu-L vedea încă pe Dumnezeu meu prea bun și-mi doresc atât de arzător să-L contemplan! Dacă am reuni toate dorințele care au existat vreodată în inima omului, n-ar însemna nimic în comparație cu dorința mea.” Atunci, ea spuse: „Cum poate să fie adevărat, de vreme ce atâția sfinți și-au exprimat dorul după Dumnezeu prin suspine negrăite? – „Atâta vreme cât un suflet este împovărat de greutatea cărnii, rețuă defunctul, necesitățile corpului îl împiedică fără încetare. Dormitul, mâncatul, activitățile, relaționarea cu ceilalți oameni nu permit acestei dorințe să se aprindă, în vreme ce un suflet eliberat de trup, liber de orice obstacol și de orice necesitate, aspiră fără încetare către Creatorul său”.

La trei luni de la moartea sa, susnumitul conte îi apărură din nou fecioarei lui Dumnezeu. Sufletul său era condus de doi bărbați tineri strălucind de lumină. El purta o haină gri, vesta și tot echipamentul unui cavaler. Fecioara îi spuse: „De ce mai ești îmbrăcat ca pe vremuri?” El răspunse: „Mama mea a dat hainelor mele o utilizare atât de bună și plăcută mie, încât vreau să apar și acum îmbrăcat [cu ele]” – „Nu a făcut la fel cu tot ce ți-a aparținut?”, continuă fecioara. „Ea a distribuit bine totul, într-adevăr; dar în ce privește acest echipament, ea a reușit să-mi aducă mulțumire, în mod deosebit. Te rog să-i transmiți mamei mele recunoștința mea, și părinților și prietenilor care s-au comportat, în ce mă privește, cu atâta bunăvoință și afecțiune”. Ea spuse: „Nu este un obstacol

pentru tine să fii atât de plâns de părinți și de familie? – „Nu, răspunse el ; doresc doar ca ei să știe binele pe care Dumnezeu l-a făcut sufletului meu, luându-l din lume”.

Ea îi spuse: „De ce porți această haină gri? – Pentru că, în momentul morții, după ce am primit Trupul Domnului, mă hotărâsem, cu toată voința mea, să devin soldat al lui Hristos dacă rămâneam în viață”. Ea spuse, atunci: „Ai demnitatea rezervată celor feciorelnici?” – „Nu o am în întregime, pentru că sfaturile celor răi au orientat dorințele mele și voința mea către lucrurile pământești și vremelnice care au murdărit sufletul meu.” Fecioara spuse, din nou: „Ce ți-a fost cel mai de folos?” El răspunse: „Liturghiile celebrate pentru mine, milostenia și rugăciunea curată.” – „Dar ce înțelegi prin rugăciune curată?” – „Este cea care iese dintr-o inimă curată, adică ferită de păcat, sau dintr-o inimă care are intenția de a se purifica și care mărturisește păcatul său lui Dumnezeu imediat ce își dă seama că a păcătuit. O rugăciune astfel oferită curge în Inima divină ca o apă foarte limpede și face minuni ; dar rugăciunea păcătosului nu urcă decât ca o apă tulbure.” Ea continuă: „Cine te-a învățat aceste lucruri?” – „Tot ce dorim să învățăm, Dumnezeu ne învață.” – „Și cine sunt acești tineri?” – „Unul este îngerul căruia Dumnezeu m-a încredințat pe Pământ, răspunse sufletul, celălalt aparține corului unde trebuie să fiu condus.”

CEI CARE IUBESC DARURILE LUI DUMNEZEU OFERITE CELORLALȚI VOR ÎMPĂRTĂȘI MERITELE LOR

Altă dată, după ce s-a rugat lui Dumnezeu pentru toți cei care vor citi această carte, ea îl întrebă ce merit ar putea avea cei care iubesc darurile lui Dumnezeu oferite celorlalți și primi acest răspuns: „Toți cei care iubesc darurile Mele oferite altora vor primi aceeași răsplată și aceeași mărire precum aceia cărora le-am acordat acest har. Dacă o logodnică ar fi împodobită cu o podoabă splendidă care ar face-o să strălucească între tovarășele ei, alte logodnice ar putea primi o podoabă asemănătoare și să devină la fel de frumoase; astfel, sufletele celor care, prin iubirea lor, își însușesc astfel de daruri, pot câștiga meritul și cinstea pe care le confer persoanelor îmbogățite cu acele daruri.”

CUM DUMNEZEU ESTE DISPUS SĂ-I PRIMEASCĂ PE PĂCĂTOȘI

Ea suferea, într-o zi, de dureri de cap, astfel că, în momentul ofrandei Sfintei Euharistii, în timpul slujbei solemne, ea îi oferi suferința ei Domnului împreună cu Ostia sfântă ca gloriificare eternă.

Domnul îi apăru de îndată. El ținea în mâinile Sale delicate un cerc din lemn uscat, căruia părea că îi atașează trandafiri frumoși.

Sfânta admira, întrebându-se ce putea să însemne aceasta - să așeze trandafiri proaspeți pe lemn uscat -, când îl auzi pe Domnul spunându-i; „Înțelege, prin acest lucru, că nu există păcătos a cărui inimă să fie atât de secată de rugina viciului, încât să nu poată reînverzi pe loc, dacă e surprinsă de o boală oarecare. Ajunge să o suporte cu intenția de a suferi mult mai mult pentru dragostea Mea și pentru lauda Mea și devine capabil să primească har și îndurare.”

„Îți spun chiar că nu există un criminal atât de mare căruia să nu-i iert toate păcatele de îndată ce se căiește sincer și către care să nu fiu gata să-mi aplec inima Mea

divină cu atâta milă și dulceață ca și cum el n-ar fi păcătuit niciodată”.

Ea a spus atunci: „Dacă e așa, atunci de ce, o, atât de dulce Dumnezeu, omul mizerabil nu o simte astfel?” – „Aceasta se explică, reluă Domnul, din faptul că el nu și-a pierdut cu totul înclinația înspre rău. Dacă păcătosul ar rezista cu tărie viciilor sale, de îndată ce se căiește încât să extirpe nerăbdător din sufletul lui gustul și desfătarea păcatului, el ar simți fără nicio îndoială dulceața Spiritului Sfânt.” O, profunzime de înțelepciune și milostivire cu adevărat de nepătruns! Dumnezeu atât de tandru, câte eforturi faci pentru a atrage la Tine inima păcătosului, pe atât de variate și admirabile căi! Nu vrei ca el să se descurajeze, pentru că răbdarea Ta îl însoțește prin chemări atât de părintești!

DESPRE IAD ȘI PURGATOR

În timp ce se ruga, ea văzu odată Infernul deschizându-se sub picioarele ei și, în prăpastie, mizeria, oroarea infinită, șerpi, broaște râioase, lei, câini, arătări înfricoșătoare ale tuturor fiarelor sălbatice care se sfâșiau cu cruzime unele pe altele. Ea zise, atunci: „O, Doamne, cine sunt acești nefericiți?” Domnul îi răspunse: „Sunt cei care nu s-au gândit niciodată, cu blândețe, la Mine, nici măcar o singură oră.”

Ea văzu, de asemenea, Purgatoriul, unde erau atâtea chinuri câte vicii cărora sufletele le fuseseră sclave pe pământ. Orgolioșii cădeau fără încetare dintr-o prăpastie în alta ; cei care fuseseră infideli față de rânduiala și ocupația lor religioasă umblau cocoșați ca sub o greutate zdrobitoare. Lacomii și bețivii zăceau pe pământ, lipsiți de sentiment[e] și uscați de foame și de sete. Cei care își satisfăcuseră dorințele carnale se topeau în foc precum carnea și grăsimea pe grătar. Aceste suflete sufereau în Purgatoriu pedeapsa pe care o meritase viciul lor preferat. Dar, de îndată ce aceasta se ruga pentru ele, Domnul izbăvea pe multe dintre ele.

DESPRE ÎNVIEREA DE APOI

În timpul Liturghiei, cum ea asculta citindu-se din Evanghelie „Et tertia die resurgit: și a treia zi va învia” (Mat. 17, 23), se prosternă la pământ și îi mulțumi lui Dumnezeu pentru învierea și glorificarea viitoare. Și iată că, în capela unde ea se ruga, văzu trei trupuri care fuseseră înmormântate în fața altarului, ridicându-se din morminte și înălțându-și mâinile spre cer, ca pentru a aduce mulțumire lui Dumnezeu. Inimile lor erau ca ornate cu pietre prețioase; după cum se mișcau, părea că se pregăteau de joacă; săltau de bucurie datorită virtuților și faptelor bune pe care le practicaseră [și le făcuseră] în timpul vieții lor. Atunci, aceasta îi spuse Domnului: „Cum dar, Domnul meu, își vor recupera sufletele acestea corpurile? Care va fi lumina lor când sufletul le va fi din nou asociat?” Domnul îi răspunse: „La înviere, corpul va fi de șapte ori mai strălucitor decât soarele și sufletul, de șapte ori mai strălucitor decât corpul. Sufletul își va recăpăta corpul ca [pe] o haină și va ilumina toate membrele precum soarele care strălucește printr-un cristal. Și Eu voi pătrunde [în] străfundul sufletului cu o lumină de negrăit, iar cei aleși vor străluci astfel în veșnicie, trup și suflet reunite pentru totdeauna”.

DESPRE SUFLETUL SURORII EI MOARTE, ABATESA GERTRUDE

Această fecioară de o pietate deosebită, plină de dragoste pentru cei năpăstuiți, își amintea în fața Domnului nu doar de cei vii, ci și de [cei] morți, pentru care oferea actele ei votive. Se întâmpla, deci, de mai multe ori ca, în timp ce se ruga pentru sufletele care nu mai aveau nevoie de mântuire, meritul și cinstea acestora să-i fie arătate prin milostivirea lui Dumnezeu.

Într-o zi, când se cânta Misa pentru defuncți în capelă, ea recita pentru sufletul surorii sale, Abatesa Gertrude, de pioasă amintire, multe invocații Sfintei Treimi în semn de mulțumire către Dumnezeu. De mai multe ori, deja, ea văzuse acest suflet în slavă. În timpul rugăciunii sale, Domnul îi spuse: „Te-ai bucura s-o revezi acum?” Și sora ei îi apără îndată. Purta pe cap un voal de in strălucind de lumină.

Aceasta întrebă ce semnifica voalul și ea îi răspunse: „Reprezintă viața pe care am dus-o în clauzură; dumnezeirea pătrunde de mărire și splendoare toate firele din care e țesut”. Aceste cuvinte au făcut-o să înțeleagă pe aceasta

că, din evlavie sau fidelitate față de regulile Ordinului [Benedictin], nu se păstrează nicio cutumă, cum ar fi, de exemplu, aceea de a purta voaluri sau coroane, fără ca acest detaliu să fie omis din amintirea lui Dumnezeu și fără ca sufletul să primească o recompensă specială.

„Unde este coroana ta?”, reluă aceasta. Sufletul răspunse: „Coroana mea este atât de glorioasă, încât se ridică de pe pământ până la tronul lui Dumnezeu și atinge marginile pământului. Ea începe pe pământ, unde am lăsat oamenilor amintirea și exemplele mele; urcă până la tronul lui Dumnezeu, pentru că virtuțile mele aduc cinste și mărire lui Dumnezeu și în același timp bucură toți sfinții. Ea îmbrățișează de asemenea cele patru părți ale lumii, pentru că viața mea a servit Bisericii întregi și îi va servi până la sfârșitul veacurilor.”

Cum aceasta o întreba despre un subiect pentru care s-a rugat în timpul vieții sale, ea îi răspunse: „Rugăciunea mea este acum mai eficace, mai utilă și mai rodnică decât în timpul vieții mele”. Și cum aceasta se arătă surprinsă la auzirea acestor cuvinte, ea adăugă: „Este așa pentru că rugăciunea, chiar după moartea dreptului care a făcut-o, nu piere și nu moare niciodată. Rugăciunea care va fi cerut mântuirea păcătoșilor își va păstra valoarea după moartea mijlocitorului. Se întâmplă la fel pentru toate celelalte rugăciuni.”

Astfel se adeverește ce citim în a doua carte a Macabeilor, unde îl vedem pe marele preot Onias apărând

cu profetul Ieremia, lui Iuda Macabeul și spunându-i despre Ieremia: „Iată-l pe cel care se roagă mult pentru popor.” (2 Mac 15, 14) Fără îndoială că sufletul lui Ieremia era, în acel moment, în Limb¹. Dar acela care, în timpul vieții sale, ca un adevărat preot al Domnului, îl înduplecase pe Dumnezeu prin rugăciunile sale pentru popor, s-a arătat după moarte, continuând să mijlocească pentru el. De unde putem înțelege că, dacă am da dorințelor noastre un sens care să rămână peste veacuri, adică dacă am vrea să ne trăim și să ne perfecționăm până la sfârșitul lumii pentru dragostea și slava lui Dumnezeu, rugându-ne, lucrând și suferind, pentru a-i salva pe cei vii și sufletele din Purgator, l-am vedea cu siguranță pe Dumnezeu acceptând această dorință ca și fapta în sine.

---

1 Conform Învățăturii Bisericii Catolice, Limbul este locul unde sălășluiau, după moarte, înainte de venirea lui Hristos, sufletele dreptilor din Vechiul Testament (n. tr.).

PATRU FELURI DE RUGĂCIUNE

Odată, când ea a auzit cântându-se: „Am văzut cetatea sfântă a Ierusalimului împodobită și alcătuită din pietre sfinte”, ea se întreba cum poate fi construită și împodobită o cetate cu astfel de pietre. Domnul i-a explicat ceea ce urmează: „Patru feluri de pietre împodobesc această cetate ca o podoabă de aur și perle prețioase; primul fel este rugăciunea dreptilor care, cu o inimă umilă, imploră iertarea păcatelor lor. Al doilea fel este rugăciunea celor suferinzi, care caută refugiu și salvare la Dumnezeu. Al treilea fel e rugăciunea celor cu milă fraternală, care mijlocesc pentru nevoile și păcatele celorlalți. Această rugăciune e cea mai plăcută lui Dumnezeu și împodobește cel mai mult Ierusalimul ceresc. Al patrulea fel de rugăciune e cea a unui suflet inspirat de cea mai pură iubire, cea care mijlocește pentru Biserică, în general, și pentru fiecare frate ca pentru el însuși. Această rugăciune se aseamănă cu răsăritul unui nou soare care strălucește peste tot Ierusalimul ceresc.”

DESPRE CELE TREI BĂTĂI ALE INIMII DIVINE DIN TIMPUL MORȚII DOMNULUI¹

Domnul a fost întrebat cum de a murit atât de repede, după trei bătaii ale Inimii Sale divine, așa cum s-a spus în această carte². Domnul a răspuns astfel: „Chiar în momentul în care, în bucuria Sfintei Treimi, sufletul Meu a fost creat, această preamărită Treime, îmbrățișându-L în iubirea Sa imensă, se răspândește în El cu plenitudinea dumnezeirii Sale, și îl înzestră cu tot ce posedă. Dumnezeu Tatăl îi dădu atotputernicia Sa; persoana Fiului, înțelepciunea Sa necreată; Sfântul Spirit, toată bunătatea sau dragostea, astfel că sufletul Meu deținea, prin har, tot ce divinitatea deținea prin natură.”

„În chiar această unire, această eternă și dumnezeiască dorință pe care a avut-o întotdeauna Sfânta Treime, de a uni natura umană cu natura divină pentru a răscumpăra omul, cuprinse inima cu o dragoste inefabilă pentru a împlini această lucrare. Cum, pe de altă parte, Eu cunoșteam pe deplin și limpede, în înțelepciunea Mea divină, gloria

---

¹ Pentru a ne conforma celor mai bune ediții, redăm aici acest capitol, care nu se regăsește în edițiile prescurtate.

² Partea 1, capitolul V.

umanității Mele, tot ce trebuia să I se întâmple și, prin urmare, mântuirea omului în toată ființa sa, M-am bucurat peste măsură. Dragostea foarte binevoitoare insuflată în sufletul Meu de Sfântul Spirit l-a făcut atât de nerăbdător, atât de gata să salveze omul, încât povara îi este dulce și ușoară.”

„Dar, în momentul în care am fost conceput prin opera Spiritului Sfânt, adică atunci când sufletul Meu s-a unit cu trupul Meu, atotputernicia a trebuit să modereze această dorință divină, înțelepciunea să tempereze această bucurie, ungera Sfântului Spirit să domolească această fervoare a iubirii, pentru ca umanitatea Mea să-și conserve viața în timp. Cu toate acestea, în ora morții Mele, această bunătate atotputernică, înțeleaptă și binevoitoare, care făcuse deja Inima Mea să bată atât de puternic, a lăsat dumnezeirea să învingă și a dat frâu liber dorinței și bucuriei Mele. Ea copleși Inima Mea cu o iubire supremă și imensă și separă Inima Mea de trupul Meu. Niciun chin, chiar de ar fi depășit orice mintea ar putea concepe, nu Mi-ar fi adus moartea, fără de aceasta.”

